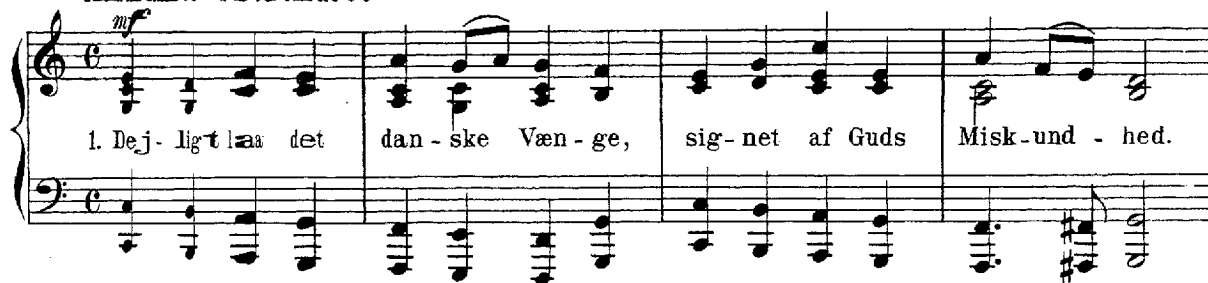

23. Dejligt laa det danske Vænge.

(Bøn.)

E. Horneman.

Andante sostenuto.

1. Dej- ligt laa det dan- ske Væn- ge, sig- net af Guds Misk- und - hed.

Ak, men ej vi kun- de stæn- ge mod vor Fjen- de Van- gens Led.

Ind han blø d med Ha- vet's Væl- de, ej hans Magt vi kun- de fæl- de,

Strømme Blod flød paa din Strand, o, Fæd- re - land!

2. Alvorsfuldt, men trofast, modigt,
Kæmper end den danske Mand.
Hver en Kampdag vidner blodigt:
Tro hærsit Fædreland.—
Ak, men i det tunge Møde
Maa til sidst han sig forbløde.
Slægt og Ven har ham forladt
I Kampens Nat.

3. Almagts Fader! Du, som holder
Verdner i Dit Ledebaand!—
O, til Bøn hengivent folder
Nu et Folk sin trætte Haand.
Fjenden frækt har knust vort Rige,
Blødende vi maatte vige,
Brudt er Danmarks Grændsevold—
O, vær vort Skjold!

P.